

udvalg, således at ligestillingsaspektet kan indgå som et parameter ved ansættelse.

Jeg vil dog gerne benytte lejligheden til at understrege, at kvalitetshensyn må veje tungest, når det gælder ansættelse i videnskabelige stillinger, og at kvinder og mænd skal konkurrere på lige fod om disse stillinger.

Når overenskomstforhandlingerne er færdige den 1. april, vil jeg tage initiativ til at nedsætte et udvalg med deltagelse af Kulturministeriet, Finansministeriet, Undervisningsministeriet, Forskningsministeriet og AC. Udvalget skal se på et område, som jeg tillægger enorm stor betydning, hvis vi skal skabe et stærkere gennembrud for flere kvinder i dansk forskning, nemlig se på, hvordan det kan lade sig gøre at skabe flere faste stillinger på universiteterne og bl.a. ad den vej sikre en større kvindelig repræsentation i forskerstaben.

Vi ved, at der er mange talentfulde unge kvinder på vej igennem systemet, som jeg redegjorde for tidligere i min tale. Jeg tror, der er god mulighed for at sikre, at deres muligheder for fast ansættelse bliver markant forbedret fremover.

Jeg vil afslutningsvis konkludere, at regeringen er meget optaget af at gøre en aktiv indsats og vil styrke indsatsen for at sikre kvindelig repræsentation i forskerverdenen, og at de anbefalinger, som udvalget for ligestilling og forskning har fremsat, vil indgå som en meget vigtig inspiration for det videre arbejde med at fremme kvinders karrieremulighed som forskere.

Forhandling

Lise Hækkerup (S):

Ligestilling i forskerverdenen halter. Det kan ingen betvivle, heller ikke selv om det ikke ser helt så grelt ud, som det gjorde for blot få år siden, som det også fremgik af ministerens tale. Men det er et stort problem for kvinderne, for forskningen, for forskningsinstitutionerne og for samfundet.

Kvinder udgør som bekendt halvdelen af den voksne danske befolkning, og der er lige så mange kvinder som mænd, der gennemfører en universitetsuddannelse. Alligevel udgør kvinder mindre end en femtedel af de videnskabelige medarbejdere ved landets universiteter. Ser man på professorstillingerne, ser det endnu værre ud. Kun 7 pct. af landets professorer er kvinder.

Den lave andel af kvinder i forskerstillinger medfører et tab af forskningsressourcer i en tid, hvor forskning er vigtigere end nogen sinde tidligere. Samtidig står vi over for et generatonskifte, idet de fleste forskere ved de danske forskningsinstitutioner nærmer sig pensionsalderen.

En generation er allerede tabt, og de kommende ungdomsårgange er meget små. Det er mildt sagt meget uheldigt for dansk forskning og gør det særlig nødvendigt at inddrage den kvindelige intelligensreserve, som vi ved findes, men som vi ikke har formået at udnytte tidligere.

Der er intet som helst belæg for, at kvinder skulle være dårligere forskere end mænd, ligesom der heller ikke er noget, der tyder på, at kvinder skulle være mindre interesserede i at forske end mænd.

Den nylig afsluttede ansøgningsrunde til de såkaldte Freja-midler taler tydeligt herfor. Kvinderne er der, interessen er der, og kvalifikationer er der. Der har været 327 ansøgninger til Freja-midlerne, som i alt som bekendt var på 78 mio. kr., og ifølge forskningsrådene, som har stået for fordelingen af midlerne, var det ikke nogen let opgave at løse. Det skortede nemlig ikke på kvalificerede ansøgere.

Der er brug for kvinder i dansk forskning. Kvinder kan bidrage med fornyelse, med nye forskningsområder og med nye vinkler på de mere traditionelle forskningsområder. Påfaldende er det f.eks., at der overhovedet ingen kvindelige professorer er i filosofi. Ærgerligt for samfundet, når der er så mange etiske diskussioner og spørgsmål at tage stilling til i dag.

Men det handler ikke kun om at give forskningen et kvindeligt islæt. Det handler i høj grad også om, at kvinder skal have de samme rettigheder, de samme muligheder og den samme behandling som mænd, ellers vil al snak om ligestillingsværdier være tom snak. Debatten her skal altså ikke kun tages ud fra et feministisk synspunkt, men i høj grad også ud fra et demokratisk.

Samtidig er det vigtigt, at de kvindelige forskerspirer ikke kun har mandlige rollemodeller. Flere kvindelige rollemodeller er en nødvendig forudsætning for at tiltrække flere kvinder. Det siger jo nærmest sig selv. Og så handler det ikke kun om denne generation af kvindeligt forskerpotentiale, men også om kommende generationer.